

DNI WSPÓLNOTY 2018/2019

MŁODZI W KOŚCIELE

Wprowadzenie

Podjmując w Ruchu Światło-Życie temat roku „Młodzi w Kościele”, dotykamy dwóch podstawowych aspektów tego zagadnienia. Z jednej strony, każdy wierzący jako „nowy człowiek”, niezależnie od wieku, powinien odnaleźć i wypełnić swoje zadanie w Kościele. Zatem nowość życia, podobnie jak młodość, w sensie ewangelicznym, nie zależy od liczby lat, ale jest znakiem bliskości z Jezusem i owocem napełniania się Jego Duchem. Nie można jednak zatrzymać się wyłącznie na takim przenośnym rozumieniu młodości. Synod biskupów i wyzwania stojące przed Ruchem, które stały się inspiracją dla tematu pracy rocznej, wyraźnie wskazują, że wszyscy jesteśmy wezwani, by ze szczególną troską pochylić się nad duchowością współczesnej młodzieży, która poszukuje swojego miejsca w życiu i wchodzi na drogi wiary. Proponowane konspekty dni wspólnoty będą podejmowały obydwie aspekty tego tematu.

W cyklu porekolekcyjnym „Zobaczyć drogę” zatrzymamy się przy odkrywaniu powołania życiowego i zadań, które stawia przed nami Bóg.

Cykl adwentowy „Wyruszyć w drogę” będzie okazją do pochylenia się nad dynamiką procesu rozwoju wiary, nad zdolnością do metanoi i duchowej odnowy, a więc do stawiania sobie wymagań i duchowego wzrastania.

W cyklu wielkopostnym „Zaprosić na drogę” podejmiemy temat ewangelizacji, ze szczególnym uwzględnieniem posłania do ludzi młodych.

W końcu cykl paschalny „Towarzyszyć w drodze” stanie się sposobnością do odkrycia w życiu „nowego człowieka” znaczenia wspólnoty, relacji międzyludzkich oraz zaangażowania w dobro wspólne.

I POREKOLEKCYJNY CYKL DNI WSPÓLNOTY

TEMAT: ZOBACZYĆ DROGĘ

DZIEŃ WSPÓLNOTY MODERATORÓW I ODPOWIEDZIALNYCH

RUCH ŚWIATŁO-ŻYCIE: DROGA DLA MNIE I DLA TYCH, KTÓRYM POSŁUGUJĘ

1. Zawiązanie wspólnoty

2. Liturgia godzin (adekwatna do pory dnia)

3. Namiot spotkania

J 21, 15-19 (Powołanie do przewodzenia płynące z miłości do Jezusa)

4. Konferencja

Na podstawie referatu: *Ruch oazowy a problem powołań* (Teczka roku, zwłaszcza części *Konstytutywne elementy formacji i Biblijna wizja powołań*)

- formacja w Ruchu jako wychowanie dojrzałego chrześcijanina, gotowego do podjęcia powołania; dlaczego Ruch nie proponując wprost „akcji powołaniowych”, zarazem jest i powinien być przestrzenią odczytywania powołania?
- konstytutywne elementy formacji jako podstawa prowadząca do odkrycia powołania (słowo Boże, modlitwa, liturgia, wspólnota, służba)
- trójstopniowa, biblijna wizja powołania – gdzie odnajdujemy w niej siebie i dokąd prowadzimy powierzonych nam przez Boga ludzi? (tu warto nawiązać także do tekstu z namiotu spotkania: powołanie to nie oddolna inicjatywa człowieka, ale odpowiedź na wezwanie Jezusa).

5. Spotkanie w grupie

Cel: ukazanie Ruchu Światło-Życie jako sposobu realizacji własnego powołania i pomocy w odkrywaniu go przez innych ludzi.

Dzielenie oparte na poniższych pytaniach:

- Zasada fos-dzoe w moim życiu: gdzie się szczególnie wpisuje w moje powołanie? Jak się ma dziś moje miejsce w Ruchu do mojego powołania życiowego?
- Czy pogłębiam znajomość Ruchu i jego charyzmatu? Na ile i w jaki sposób? Dwie postawy: „wiem już wszystko” i „nadal się uczę” – która jest mi bliższa?
- Jaka jest moja wizja rozwoju wspólnoty i uczestników, którym posługuję? Czy jestem na co dzień świadomy, dokąd ich prowadzę?
- W jaki sposób tworzę przestrzeń do odkrywania powołania (jakiegokolwiek)? Czy widzę tego owoce?

- Jak sobie radzę z trudnościami pojawiającymi się na linii: realia życia i posługi a ideały Ruchu? Odpuszczanie wymagań czy radykalne ich przestrzeganie? Jakie owoce przynosi to w moim przekonaniu?

Modlitwa po zakończonym dzieleniu

Modlitwa spontaniczna: dziękczynienie za Boże powołanie i prowadzenie w moim życiu.

DZIEŃ WSPÓLNOTY ANIMATORÓW I DIAKONII

POSŁUGA W RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE JAKO POWOŁANIE

1. Zawiązanie wspólnoty

2. Modlitwa

3. Konferencja

Katecheza na podstawie homilii ks. Wojciech Danielskiego *Powołanie do poświęcenia życia na służbę* (zwłaszcza punkty 4–6).

- wymiary diakonii, do których jesteśmy wezwani: diakonia życia (rozumiana tu jako powołanie człowieka), diakonia w Ruchu, diakonia w Kościele
- zachęta do podejmowania Bożego wezwania, także tego „wielkiego”, czyli powołania życiowego – bez odwlekania
- powołanie jako wezwanie do „posiadania siebie w dawaniu siebie”

Odkrywanie powołania zawsze zakłada jako punkt wyjścia stawanie przed Bogiem, spotkanie z Nim „twarzą w twarz”, relację, w której pytam, jaka jest Jego wola i Jego plan dla mojego życia. W tym duchu zatrzymajmy się przy słowie Bożym w namiocie spotkania.

4. Namiot spotkania

Rz 14, 7-9 (z uwzględnieniem treści powyższej konferencji)

5. Spotkanie w grupie

Cel: dostrzeżenie w posłudze animatorskiej odpowiedzi na Boże wezwanie

Dzielenie oparte na poniższych zagadnieniach:

- Krótkie dzielenie się owocami namiotu spotkania.
- Powołanie podstawowe – do świętości – to powołanie które realizuje się przez miłość agape, a więc „posiadanie siebie w dawaniu siebie”. To codzienne „życie dla Pana i umieranie dla Pana”. „Do czego Pan mnie potrzebuje? Po co mi dał te siły? Po co mi dał te zdolności? Po co mnie w takim środowisku umieścił, wśród takich rodziców, wśród takich ludzi dobrych i złych? (...) I to nie tak, że «człowiek inteligentny robi wszystko», co mu polecą, i właściwie «powinien sobie poradzić ze wszystkim». Każde zadanie jest dobre. «Wszędzie można pracować dla Pana» – powiedzą tak pobożni ludzie, czasami trochę bezmyślnie. Ale w czym jestem Panu najbardziej potrzebny?”¹
- Jak rozpoznaję głos Pana, który mnie wzywa do służby? (Robię wszystko, co tylko się pojawi? Szukam sam zadań? Czekam, aż ktoś mnie poprosi? Wybieram? Czy też słucham głosu Pana? Czy w moim życiu jest miejsce na modlitwę, rozeznawanie duchowe – indywidualne i we wspólnocie?)

¹ W. Danielski, *Powołanie do poświęcenia życia na służbę*, s. 47–48, w: *Pana mojego spotykam w... nowym wieku*, s. 45–51.

- Jak widzę swoje miejsce w Ruchu i w Kościele w przyszłości? (Z jednej strony – czy nie traktuję służby jako „tymczasowej”, „dopóki coś mi to daje”? Gdzie widzę pole, na którym jestem szczególnie potrzebny Panu z moimi charyzmatami i możliwościami? Z drugiej – jak wygląda moja gotowość do podjęcia zadań, które Pan stawia przede mną, nawet jeśli czuję się nieprzygotowany czy niegodny? Ważne, żeby wybrzmiało nie tylko ludzkie pragnienie służby, ale i gotowość do wsłuchiwania się w Boże wezwanie).

Modlitwa na zakończenie

Modlitwa spontaniczna: prośba o ducha służby.

6. Eucharystia

REJONOWY DZIEŃ WSPÓLNOTY RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

POWOŁANIE – MOJA CODZIENNOŚĆ

1. Zawiązanie wspólnoty

2. Modlitwa

3. Przedstawienie poszczególnych wspólnot

4. Konferencja

Młodość to czas szukania swojego miejsca w świecie. Dziś mówi się, że młodość (ta dosłowna, nie w przenośni) to niekoniecznie czas do ukończenia któregoś roku życia, ale okres w życiu, kiedy dokonujemy życiowych wyborów. (Warto też przytoczyć „definicję” młodości Jana Pawła II z książki *Przekroczyć próg nadziei*: „Młodość to nie tylko pewien okres życia ludzkiego odpowiadający określonej liczbie lat, ale jest to zarazem czas dany każdemu człowiekowi i równocześnie zadany mu przez Opatrzność. W tym czasie szuka on odpowiedzi na podstawowe pytania, jak młodzieniec z Ewangelii; szuka nie tylko sensu życia, ale szuka konkretnego projektu, wedle którego to swoje życie ma zacząć budować”). Jednak nawet jeśli już wybraliśmy drogę życia, trzeba wracać do pytania: jak mam realizować moje powołanie? Co wynika z tego, że ma ono dany kształt?

- Powołanie do świętości jako podstawa każdego powołania; powołanie „wielkie” (które nadaje podstawowy kształt życiu) i powołania „pomniejszych” – role i zadania, które Bóg mi daje w życiu.
- Powołanie jako dar od Boga, a nie jedynie ludzki wybór; powołanie a sens życia (por. dokument *Wiara, młodzi i rozeznawanie powołania* – zob. tekst dołączony do konspektu).
- Powołanie raz przyjęte wymaga ciągłego potwierdzania go na nowo.
- Odkrycie powołanie jako owoc bliskiej, osobowej relacji z Jezusem: nie ma innej drogi, jak wracać do Jezusa i pytać jak bogaty młodzieniec: co mam czynić? Co mam czynić, by osiągnąć życie wieczne? (por. Łk 18, 18).
- Szczegółowe drogi rozeznawania, co ułatwia i co utrudnia rozpoznanie i podjęcie powołania (por. dokument *Wiara, młodzi i rozeznawanie powołania*, zwłaszcza p. 9).
- Miłość i ofiara podstawowym rysem powołania (por. W. Danielski, tekst dołączony do konspektu).

5. Spotkanie w grupie

Cel: rozumienie powołania jako rzeczywistości, którą się żyje na co dzień.

Uwaga! Dobrze, żeby w grupie dzielenia znajdowały się osoby z różnych gałęzi Ruchu, by młodzi mieli szansę usłyszeć krótkie świadectwo dorosłych, rodzin czy kapłanów na temat ich odkrywania powołania; jeśli to nie będzie możliwe – warto takie świadectwa włączyć w godzinę świadectw; można bowiem odnieść wrażenie, że młodzi często mają teoretyczną wiedzę na temat powołania, ale czasem nie odnajdują odpowiedzi na pytanie, jak to wygląda w przypadku konkretnego człowieka...

Dzielenie oparte na poniższych pytaniach:

- Czym jest według ciebie powołanie? (spodziewane odpowiedzi, które warto wydobyć: Boże wezwanie – nie tylko moja inicjatywa; w podstawowym wymiarze – wezwanie do świętości; powołanie w rozumieniu drogi życiowej; i w końcu – różnorakie zadania, które Bóg przed nami stawia)
- Jesteśmy na różnym etapie na drogach powołania. Jak dokonały się decyzje, które dotąd były najważniejsze w naszym życiu? (miejsce na krótkie świadectwo małżonków i innych, którzy już weszli na drogę powołania w rozumieniu drogi życiowej – o ile nie jest przewidziane w ramach godziny świadectw; ważne, by ta część nie zdominowała całego spotkania – wystarczą 1–2 wypowiedzi)
- Co pomaga i co przeszkadza w rozeznaniu powołania – tego na całe życie i powołania do konkretnych zadań, które stawia przed tobą Pan? Na podstawie dokumentu *Młodzi ludzie, wiara i rozeznawanie powołania* nr 9 akapit 1 i 2 (patrz tekst dołączony do konspektu) tworzymy listę; następnie zaznaczamy: co pomaga (np. modlitwa, spojrzenie w głąb siebie), co przeszkadza (np. hałas, presja rówieśników), a w końcu co może pomagać lub przeszkadzać, w zależności od sytuacji (np. media cyfrowe, różnice kulturowe); można do tego dodać także własne spostrzeżenia.
- Powołanie to nie kwestia przyszłości – nawet dla człowieka młodego. Już teraz Pan cię wzywa. Każdy z nas przyjmuje wiele zadań, które przed nami stawia Pan. Wybierz jedno lub dwa z nich i spróbuj je zobaczyć jako powołanie czyli wypełnianie przez ciebie roli (brata, mamy, szefa, pracownika, ucznia...) – do czego konkretnie Bóg cię wzywa? Jak możesz w tym realizować „posiadanie siebie w dawaniu siebie”?

Modlitwa:

Tajemnica różańca z dopowiedzeniami – Chrzest Jezusa w Jordanie (Jezus, który przyjmuje misję)

6. Godzina świadectwa

7. Namiot spotkania

Łk 5, 4-11 (obfity połów)

8. Eucharystia

9. Agapa

Materiały:

- *Młodzi ludzie, wiara i rozeznawanie powołania*. Spotkanie przedsynodalne. Dokument finalny:

8. Powołaniowy sens życia

Potrzebne jest proste i jasne rozumienie powołania, aby podkreślić sens posłannictwa i misji oraz pragnienia i aspiracji, które sprawiają, że będzie to pojęcie bliższe młodym na tym etapie ich życia. „Powołanie” jest nieraz przedstawiane jako określenie abstrakcyjne, dla wielu nie do pojęcia umysłem. Młodzi ludzie rozumieją ogólny sens nadawania życiu znaczenia i egzystencji w jakimś celu, ale wielu z nich nie wie, jak odnieść to do powołania jako daru i wezwania od Boga.

W kulturze Kościoła pojęcie „powołania” stało się synonimem kapłaństwa i życia konsekrowanego. Oczywiście należy celebrować te święte powołania, ale dla młodego człowieka jest ważne by wiedzieć, że jego powołanie wypływa z racji życia, i że każda osoba ma obowiązek rozeznawania, do bycia kim, i do czego Bóg ją powołuje. Każde powołanie jest pełne i należy to podkreślać, aby otworzyć serca młodych na ich możliwości.

Młodzi ludzie różnych wyznań postrzegają powołanie jako obejmujące życie, miłość, aspiracje, miejsce i rolę w świecie oraz sposób wywierania wpływu. Pojęcie powołania jest dla wielu młodych niejasne. Wypływa stąd potrzeba lepszego zrozumienia powołania chrześcijańskiego (kapłaństwo i życie konsekrowane, życie świeckie, małżeństwo i rodzina, rola w społeczeństwie, itd.) oraz powszechnego powołania do świętości.

9. Rozeznawanie powołania

Rozeznawanie powołania może być wyzwaniem, szczególnie w świetle mylnego rozumienia tego pojęcia. Młodzi chcą je jednak podejmować. Rozeznawanie powołania może być przygodą na naszej życiowej drodze. Mimo to, wielu młodych nie wie, jak świadomie podjąć proces rozeznawania; Kościół ma więc tu możliwość towarzyszenia młodym ludziom.

Na zdolność rozeznania powołania wpływa wiele czynników, takich jak: Kościół, różnice kulturowe, wymagania pracy, media cyfrowe, oczekiwania rodziny, zdrowie psychiczne i stan umysłu, hałas, presja rówieśników, sytuacja polityczna, społeczeństwo, technologia, itd. Czas w ciszy, spoglądanie w głąb siebie i modlitwa, jak również czytanie Pisma Świętego i pogłębianie znajomości siebie są środkami, z których korzysta niewielu młodych. Potrzebne jest zatem lepsze zapoznanie z tymi możliwościami. W rozeznawaniu powołania pomocne jest także zaangażowanie w grupy i ruchy religijne oraz podobnie myślące wspólnoty.

Dostrzegamy w szczególności wyjątkowe wyzwania, z jakimi mierzą się młode kobiety, które rozeznają swoje powołanie i miejsce w Kościele. Tak samo, jak wypowiedziane przez Maryję „tak” wobec Bożego wezwania jest fundamentalne w doświadczeniu chrześcijańskim, tak młode kobiety potrzebują dziś przestrzeni, aby powiedzieć „tak” swojemu powołaniu. Zachęcamy, by Kościół pogłębiał swoje rozumienie roli kobiet, i w duchu miłości Kościoła do Maryi, Matki Jezusa, wzmacniał pozycje młodych kobiet – zarówno świeckich, jak i konsekrowanych.

- W. Danielski, *Powołanie do poświęcenia życia na służbę*, w: *Pana mojego spotykam... w nowym człowieku*, s. 45–51, Kraków 2005.
- *Ruch oazowy a problem powołań* (Teczka roku OŻK 2018)